

var upaatvieselig den største Compliment, der kunde siges Componisten, men han havde som sagt ikke faaet sin Uddannelse i noget Capel; han havde ikke dyrket den dramatiske Musikk eller Operamusikken i Særdeleshed, men fulgte kun Diebliffs Indstyrelse. Jeg troer saaledes, at ikke blot de store Compositioner med bevægende Kraft, men ogsaa de med knusende Kraft komne frem reent leilighedsvis, og det var vel muligt at anføre flere Exempler for at styrke denne Paastand; men jeg vil blive staaende ved anførte. Den ærede Ordfører yttrede, som sagt, at Balletten ikke for ham havde den store Betydning, man ofte vilde tillægge den, og jeg har allerede udtalt, at jeg i den Henseende fuldkommen samstemmer med ham; men den ærede Minister gik i en anden Retning og meente, at den maatte betragtes som en Forskole for vorde Skuespillere. Jeg veed nu ikke, hvilket Exempel i saa Henseende har foreværet den ærede Minister. Jeg veed vel, at en Skuespillerinde, der senere blev een af vor Scenes ypperste Prydelser, begyndte sin Kunstnerbane med at yde Teyfichore sin Tjeneste, medens hun senere gik over til en anden Kunst- art, men jeg troer ikke, hun blev den Kunstner- inde, hun blev, fordi hun først havde gjort dette Forsøg paa Dansens Gebeet, men uagtet hun havde gjort det, og dette Exempel har derfor vistnok ikke Synderligt at sige som Argument for Rigtigheden af den ærede Ministers Mening. — Den ærede Ordfører yttrede fremdeles, at mange af vore nuværende Kunstnere vilde, naar de bleve affledigede, søge andetsteds hen. Var Meningen hermed, at de vilde søge en anden Levevei, skal jeg indrømme, at der let kunde være en Fristelse for dem dertil; men paa den anden Side er det vistnok vanskeligt for en Mand eller Kvinde, der har været i den Stilling, hvormed her er Tale, at søge et andet Livserhverv end det, hvortil han eller hun har offret sig med Held og Fremgang; thi jeg har her selvfølgelig kun de meest udmærkede Kunstnere og Kunstnerinder for Die. Var Meningen dertil, at Kunstneren vilde søge hen til et andet og mindre Theater, vil jeg sige, at dette neppe ret ofte vil finde Sted, thi det vilde idetmindste i Manges Dine blive betragtet næsten som en Slags Degra-

— jeg betragter det ikke paa den Maade — en Slags Nedstigen, som jeg ikke troer, at Mange af dem, der have spillet en betydelig Rolle ved det kongelige Theater, ville bekvemme sig til at gaae ind paa. Desuden er der — det er maaskee allerede anført — foruden Ventespengene adskillige andre Ting, som ville knytte en afsaaet Skuespiller til det kongelige Theater; den gamle Scene og det gamle Repertoire vil han nemlig ikke kunne tage med sig, og navnlig vil han ikke paa en anden Scene have de gamle tilvante Medspillende om sig, hvilket Alt tilsammen er Momenter, der ville besidde en Tiltrækningskraft, som ikke let vil overvindes af den maaskee noget større Binding, han vilde kunne opnaae ved at træde op paa en mindre Scene og offere den sine Kræfter. Selv om Noget imidlertid vilde dette, vil jeg tillade mig at spørge, hvilken Entrepreneur eller Ihændehaver af et af de saakaldte Secondtheatre der vel vilde kunne lønne en af det kongelige Theaters Skuespillere af første Rang saaledes, som denne vilde forlange at blive lønnet. Naar jeg siger af første Rang, er det, fordi jeg troer, at det kun er om dem, der kunde være Tale. — Den ærede Ordfører — jeg mener stadig Ordføreren for Fleertallet — anførte fremdeles Théâtre français i Paris, og han kom ved den Leilighed til at udtale, hvad der er aldeles rigtigt og bekjendt, at dette Theater har sine Statuter ifølge et Decret, som den første Napoleon udstedte i Moskau. Dette lyder noget underligt, og jeg maa i Forbigaaende sige, at jeg for Napoleons Skyld vilde have ønsket, at han dengang havde beskæftiget sig med Andet end at udstede den Slags Decreter. Der var saamange andre Ting, som da trængte ind paa ham, at han vistnok kunde have havt Brug for sine Evner paa anden Maade end ved at tænke paa Théâtre français; men det skulde sagtens høre til den Glorie, der omstraalet dette store Ravn, at Esterverdenen kunde see, at den „store Keiser“ var begavet med den mageløse Sindsvær og den Interesse for Ting, der laae saa langt borte fra, hvad der nærmest beskæftigede ham i hiint Diebliff, at han kunde sætte sig ned og skrive eller i alt Fald sanctionere Statuter for et Theater i Paris, medens han var 300